

Kõne minnes leidnud ta oma poja tühutud
ja riisestud, inimised laiali aetud, mõned kün-
geta maa, küt aia ja wõraro, üsantaw
jeda püganud wä randa wõtanud kus tema
lastjako kinnis tõnufata ja küie mehed wõte
koncafid, kas pool wõet midagi näha on küie
on kadond ei ole inimest, aga jään rüüsta
ja ta nimetas jeda Weneleid mõne aja
ja ütewad selgel pääsopaißil ja wõga ilu
pähjas midagi poistana, aga wist ofjota
kui naad on siis on need ja annu madal
jäänud. Mees pääris jalle oma laugrapu
ja jai aruust küie allu kaisja näinud joffi
tahnud temale mitte oeditud abi.

J. Huint Wingisoare kares

Üks ääse ääsiid Wingisoare pauna rahwas ääse
müüna peale ütles anst ütles, just kas tõufoerd
miso hääl, lootsatamine ja äärmimine, isap
mis se omi tigi paasi olmas, just kui koma tati
damine ja äärmimine ei wõu amitu arwata mis
tähindab, mottanefo aia püüßi kuulawad,

naad jalle ife /agust häält, jarmmat jarmat
ach, jarmmat jarmat ach ja icksa ääsi küsai
ife miu igat pidi, küs ääspidi ja tagapidi lae
tud, nii hästi küie se korda läbi, aga allu jelle
tarwis jelle tarwis küs, uni allu tainud ja ei
tahnud suure kiemuga äärm, icksa wõet kuuldi
jarmmat jarmat ach, muud kui ääse allu pika
miso, jeda ei jäna üksi ääse kirjeldada mis sell
ääl se wõne pauna rahwas tundis, küie wõga
nägas allu, siis allu ka ja ääse jalle wõga näga
wõist icksa, siis jalgas maa wõlga minna
ja ränge ofiti taluße, pool rännis ta oma
ääsi lae allu küie lõp tufeni talu rahwas
läks jeda ime imma wõtanur, pauna jarmat
minna nägi jarmat et tõuwa mis pauna allu
alla ääse pöögale pantud allu joffi wõlga miu
nied, kas tuda pöögall ääse wõlga seandis mottatda
wõet ümber karo wõndatse karo ääse mura
pauna jesse wõndatse nägid hallid karwad wõpial
lemmendawad, mis pöögall on mõni jallat wõit
linolu karwad lemmendawad wõ pöögall, Põrmes
wõlga ääsi ääse Tommas ääse ääse, ei